

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ & ΘΑΣΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ 1 – 654 03 ΚΑΒΑΛΑ
☎ +30-2510-223.141, 📠 +30-2510-223.283, ✉ info@imfnth.org,
🌐 <http://www.im-philippon.gr/>

ἀριθμ. πρωτ. : 682.-

Ἐν Καβάλα τῇ 2^α Σεπτεμβρίου 2026.-

**ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΘΑΣΟΥ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΕΠΙ ΤΩΙ ΕΟΡΤΑΣΜΩΙ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΤΗΣ ΑΓΙΟΦΟΡΟΥ ΝΗΣΟΥ ΤΗΣ ΘΑΣΟΥ**

Πρὸς τὸν ἱερό καὶ εὐλαβῇ Κλῆρο
καὶ τὸν εὐσεβέστατο λαὸ
τῆς Ἱερᾶς καὶ Αποστολικῆς μας Μητροπόλεως
τῶν Φιλίππων, τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Θάσου
ΕΝΤΑΥΘΑ

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοὶ χριστιανοί,

Ὅπως ἤδη εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλες, ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2022 ἡ πρωταποστολική μας ἀγία Ἐκκλησία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου ἐορτάζει τὴν ἱερὰ Σύναξη τῶν ἀγίων τῆς ἀγιοφόρου Νήσου τῆς Θάσου, δηλαδή τῶν ὁσίων **Λουκᾶ, Εὐθυμίου, Δανιὴλ** καὶ **Εὐφροσύνου** καὶ τῶν μαρτύρων **Ἰωάννου** καὶ **Χαίδως**. Ὁ πρῶτος ἐκεῖνος ἐορτασμός, ἀπετέλεσε καὶ τὴν ἑναρξη τῆς σημαντικῆς καὶ ἱεροπρεποῦς αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας μας καὶ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, μὲ τὴν σεπτὴ παρουσία, μάλιστα, τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. **ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ**, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ** καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Κιέβου καὶ πάσης Οὐκρανίας κ.κ. **ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ**, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴ πολλῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, καὶ τὴν συνδρομὴ τῶν Ἀρχῶν, τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος καὶ τῆς Ἐπιστήμης, τοῦ Στρατοῦ, τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, τῆς Πυροσβεστικῆς, τῆς Ἀστυνομίας, τῶν Δήμων καὶ τῆς Περιφερείας. Ὁ εὐσεβὴς καὶ εὐγενικὸς λαὸς μας μαζὺ μὲ τοὺς πολιτιστικοὺς καὶ λαογραφικοὺς συλλόγους μας, μὲ ἑκδηλὴ τὴν θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ μὲ σεβασμὸ στὶς ἱερές μας παραδόσεις, μετεῖχαν σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις μας. Γιὰ ὅλα αὐτά, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας καὶ μὲ ἄπειρη εὐγνωμοσύνη εὐχαριστοῦμε, παρακαλοῦμε καὶ προσευχόμεθα πρὸς τὸν ἅγιο Τριαδικὸ Θεὸ μας, νὰ μᾶς συγχωρῇ γιὰ τὶς ἁμαρτίες, τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ λάθη μας, καὶ νὰ μᾶς ἐνισχύη στὸν πνευματικὸ μας ἀγῶνα γιὰ τὴν σωτηρίᾳ μας, πάντοτε μὲ τὶς πρεσβεῖες τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀγίου Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν **ΠΑΥΛΟΥ** καὶ τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων **ΑΓΙΩΝ** τοῦ ἀγιοφόρου καὶ ἱστορικοῦ νησιοῦ μας τῆς **ΘΑΣΟΥ**.

Ὁ ἅγιος **ΡΩΜΑΝΟΣ** ὁ μελωδός (490 - 556 μ.Χ.)¹ τὸν 6^ο αἰῶνα μ.Χ. στὸν ἐξαίσιον ὕμνον ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 16 στροφές καὶ ποὺ ὁ ἴδιος συνέθεσε γιὰ νὰ μνημονεύσῃ καὶ νὰ προβάλῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ συγχρόνως τοὺς ἀγῶνες, τὰ μαρτύρια καὶ τὰ θαύματα, ὅλων τῶν ἀγίων, μεταξὺ τῶν ἄλλων μᾶς ἀναφέρει : *«Τὰ στεφάνια καὶ οἱ ἀγῶνες σας, τὰ θαύματα καὶ οἱ ἰδρώτες σας δὲν περιγράφονται μὲ συντομία οὔτε περιορίζονται σὲ ἓνα τόπο. Ἡ Ἐκκλησία εὐφραίνεται μὲ αὐτὰ σὰν νὰ φορῇ ἐνδύματα μὲ κρόσια χρυσᾶ, καὶ στάθηκε κοντὰ σου, Κύριε, σὰν βασίλισσα, δίπλα σὲ βασιλεῖ ἀθάνατο καὶ ἀφθαρτο Θεό· μαζὺ μὲ τὴν Θεοτόκο, διατήρησέ μας μέσα στὴν χάριν σου, πολυέλεε, Κύριε»*².

Οἱ ἅγιοί μας εἶναι, τὸ καύχημα τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας μας, οἱ φωτεινοὶ ὁδοδείκτες στὴν πορεία μας γιὰ τὴν σωτηρία μας, τὰ στηρίγματα ἐκεῖνα ποὺ ἔζησαν μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους σὰν συνάνθρωποί μας. Αὐτοί, οἱ ἅγιοί μας, μέσα στοὺς αἰῶνες, ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερα, ἔζησαν καὶ ζοῦν ἀνάμεσά μας, ἔχοντας οὐράνια σχέση μὲ τὸ ἄκτιστο φῶς τοῦ Θεοῦ. Αὐτοί, μὲ τὴν προσευχή τους, μὲ τὰ μαρτύριά τους, μὲ τὴν ἀσκησὶν τους, μὲ τοὺς πνευματικούς τους ἀγῶνες ἐναντίον τοῦ διαβόλου καὶ τῶν δαιμόνων, καὶ μὲ τὴν καθημερινὴ μάχη τους ἐναντίον τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἀποτελοῦν τὰ ἄστρα ἐκεῖνα, τὰ μοναδικὰ στὸ στερέωμα τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Αὐτοὶ εἶναι ἡ ἀπόδειξη γιὰ τὴν ἀναμονὴ τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ τὴν ἀνάστασιν ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ὅλων. Τὴν μεγάλη αὐτὴ στιγμή γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν κτιστὴ φύσιν μᾶς μεταφέρει ὁ ἅγιος **ΘΕΟΛΟΓΟΣ** καὶ **Εὐαγγελιστὴς ΙΩΑΝΝΗΣ**, στὸ βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως, ποὺ τὸ ἔγραψε φωτισμένος ἀπὸ τὸ οὐράνιο ἐκεῖνο ἄκτιστο φῶς τοῦ Θεοῦ : *«... Εἶδα κάτω ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον τίς ψυχὲς ἐκείνων ποὺ σφαγιάσθηκαν γιὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὴν μαρτυρίαν ποὺ ἔδωσαν γιὰ τὸ Ἄρνιο. Αὐτοὶ ἐκραύγασαν μὲ δυνατὴ φωνή : “Ἔως πότε, ἐπὶ τέλους, Δέσποτα ἅγιε καὶ ἀληθινέ; Πότε θὰ ἔλθῃ ἡ κρίσις σου; Πότε θὰ πάρῃς πίσω τὸ αἷμα μας ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς;” Τότε δόθηκε στὸν καθένα μία λευκὴ στολή, καὶ τοὺς εἶπαν νὰ ἀναπαυθοῦν*

¹ Ὁ ἅγιος **ΡΩΜΑΝΟΣ**, ὁ μελωδός ἢ ὁ ὕμνογράφος στὰ λατινικὰ *Romanus* καὶ στὰ ἀγγλικά *Roman* (Ἑμεῖς ἢ *Δαμασκός*, περ. 490 μ.Χ. - *Κωνσταντινούπολη*, περ. 556), εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ὕμνογράφους τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ τῆς χριστιανισμοῦ, ὀνομαζόμενος καὶ «*Πίνδαρος*» τῆς ὀρθομικῆς ποιήσεως. Ἀνθισε κατὰ τὸν 6^ο αἰῶνα μ.Χ., ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ὁ χρυσὸς αἰῶνας τῆς βυζαντινῆς ὕμνογραφίας. Ἡ κυρία πηγὴ γιὰ τίς πληροφορίες τῆς ζωῆς του προέρχονται ἀπὸ τὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς ἐκκλησίας, τὰ ὀνομαζόμενα «*Μηναῖα*». Πέρα ὅμως, ἀπὸ αὐτά, τὸ ὄνομά του ἀναφέρεται μόνο ἀπὸ δύο (2) ἄλλες ἀρχαῖες πηγές. Ἡ μία εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ 8^{ου} αἰῶνος μ.Χ. ἅγιος Γερμανός, καὶ ἡ ἄλλη ἢ «*Σούδα*» ἓνα ἑλληνικὸ Λεξικὸ τοῦ 10^{ου} αἰῶνος μ.Χ., ὅπου ἀποκαλεῖται «*Ρωμανός, ὁ μελωδός*». Ἀπὸ αὐτὲς τίς λίγες πληροφορίες γνωρίζομε ὅτι γεννήθηκε ἀπὸ ἐβραϊκὴ οἰκογένεια εἴτε στὴν Χόμς εἴτε στὴν Δαμασκὸ τῆς Συρίας. Βαπτίσθηκε σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία, ἴσως καὶ οἱ γονεῖς του νὰ εἶχαν γίνει χριστιανοί, αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι γνωστὸ. ἔχοντας μετακομίσει στὴν Βηρυττό, χειροτονήθηκε ἐκεῖ διάκονος, στὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀναστάσεως. Ἀργότερα μετεκόμισε στὴν Κωνσταντινούπολη κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ αὐτοκράτορα Ἀναστασίου Α' (491-518 μ.Χ.) ἢ τοῦ Ἀναστασίου Β' (713-716 μ.Χ.). Ἐκεῖ ὑπηρέτησε ὡς νεωκόρος στὴν ἀγία Σοφία, διαμένοντας μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του στὸ μοναστήρι τῆς Θεοτόκου, ὅπου καὶ ἐνταφιάσθηκε δίπλα στὸν ἀπόστολον ἅγιον Ἀνανία. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση ἔγραψε χιλίους (1000) ὕμνους. Σήμερα, στὰ σχετικὰ χειρόγραφα σώζονται περίπου 80 - 100 ἀπὸ αὐτοὺς. Ὁ πιὸ γνωστὸς καὶ ὁ πιὸ σημαντικὸς στὸ εἶδος του εἶναι τὸ κοντάκιον τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων «*ἡ Παρθένος σήμερον*».-

[https://el.wikipedia.org/Ρωμανός_ο_Μελωδός]

² Ε' οἶκος τοῦ κοντακίου τοῦ ἁγίου **ΡΩΜΑΝΟΥ** τοῦ Μελωδοῦ, εἰς τοὺς ἁγίους Πάντας, Ῥωμανοῦ Μελωδοῦ Ὕμνοι, μτφρ. ἀρχιμ. Ἀνανίου Κουστένη (+), Ἐκδόσεις «**ΑΡΜΟΣ**», σελ. 1134-1135 : «*Οἱ ἀγῶνες ὡμῶν καὶ οἱ στέφανοι,* οἱ ἰδρώτες ὡμῶν καὶ τὰ θαύματα* οὐδὲ λόγῳ ἐνὶ ὑπογράφονται,* οὐδὲ τόπῳ ἐνὶ περιγράφονται* ἡ ἐκκλησία τούτοις ἡδεται* ὡς χρυσοῖς κροσσῶσι περιβεβλημένη* καὶ παρέστηκε σοὶ ὡς βασίλισσα* βασιλεῖ ἀθανάτῳ καὶ ἀφθάρτῳ θεῷ,* διὰ τῆς Θεοτόκου* συντήρησον, πολυέλεε*».-

για λίγο ακόμη, ὥσπου νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδούλων καὶ ἀδελφῶν τους, πού πρόκειται νὰ θανατωθοῦν ὅπως καὶ ἐκεῖνοι»³.

Γράφει γιὰ τοὺς ἁγίους μας καὶ ἰδιαίτερος γιὰ τοὺς μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν ἅγιος ΠΑΥΛΟΣ στὴν ἐπιστολὴ πού ἀπέστειλε στοὺς Ἑβραίους τῆς ἐποχῆς του : «Ἐχοντας, λοιπόν, γύρω μας μία τόσο μεγάλη στρατιὰ μαρτύρων, ἃς τινάξωμε ἀπὸ ἐπάνω μας κάθε φορτίο, καὶ τὴν ἁμαρτία πού εὐκολα μᾶς ἐμπλέκει, καὶ ἃς τρέχωμε μὲ ὑπομονὴ τὸ ἀγώνισμα τοῦ δύσκολου δρόμου, πού ἔχομε μπροστά μας. Ἄς ἔχωμε τὰ μάτια μας προσηλωμένα στὸν Ἰησοῦ, πού μᾶς ἔδωσε τὴν πίστη, τὴν ὁποία καὶ τελειοποιεῖ. Αὐτὸς ἀντὶ γιὰ τὴν χαρὰ πού θὰ μπορούσε νὰ ἔχη, ὑπέμεινε τὸν σταυρικό θάνατο περιφρονῶντας τὴν ἀτίμωση, καὶ ἐκάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ»⁴.

Γιὰ νὰ ἐξυμνήσῃ καὶ νὰ ἀναδείξῃ τοὺς ἁγίους γράφει ὁ Μέγας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας (298-373 μ.Χ.)⁵ : « Ὅποιος θέλει νὰ δῇ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὁπωσδήποτε καθαρίζει καὶ λαμπρύνει τὰ μάτια του· τὰ καθαρίζει σχεδὸν σὰν τὸ φῶς πού ποθεῖ, ἔτσι ὥστε νὰ γίνουν τὰ μάτια φῶς, καὶ νὰ δῇ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου· ἢ ὅποιος θέλει νὰ δῇ μία πόλη ἢ χώρα, ὁπωσδήποτε πηγαίνει στὸν τόπο τους γιὰ τίς δῇ. Ἐτσι αὐτὸς πού θέλει νὰ ἐννοήσῃ τὴν σκέψη τῶν θεολόγων, ὀφείλει πρῶτα νὰ νύψῃ καὶ νὰ πλύνῃ τὴν ψυχὴ του μὲ τὴν ζωὴ του καὶ νὰ φθάσῃ ἕως τοὺς ἁγίους μιμούμενος τίς πράξεις τους, ὥστε κατὰ τὴν συναναστροφή τους νὰ συζητήσῃ μὲ αὐτοὺς καὶ νὰ κατανοήσῃ αὐτὰ τὰ ὁποία ἀπεκάλυψε σὲ ἐκεῖνους ὁ Θεός, καὶ στὸ ἐξῆς, ἐπειδὴ θὰ ἔχη συνενωθῇ μὲ ἐκεῖνους, νὰ ἀποφύγῃ ἀπὸ τὴν μία πλευρὰ τὸν κίνδυνο τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ τὴν αἰωνία φωτιά κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ ἀπολαύσῃ αὐτὰ τὰ ὁποία θὰ εὐρίσκωνται στὴ διάθεση τῶν ἁγίων στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἐκεῖνα πού μάτι δὲν τὰ εἶδε καὶ οὔτε τὰ ἄκουσε αὐτί, καὶ οὔτε πού τὰ σκέφθηκε ὁ λογισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖνα ὅσα ἐτοίμασε ὁ Θεὸς γιὰ ἐκεῖνους πού ἀγαποῦν τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα»⁶⁷.

³ Ἀποκ. 6, ⁹⁻¹¹ : «Εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρνίου ἣν εἶχον· καὶ ἔκραξαν φωνὴ μεγάλη λέγοντες· ἕως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς; Καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐκάστω στολὴ λευκή, καὶ ἔρρέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρόν, ἕως πληρώσωσι καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν οἱ μέλλοντες ἀποκτείνεσθαι ὡς καὶ αὐτοί».-

⁴ Ἐβρ. 12, ¹⁻² : «Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνῃς καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν».-

⁵ Ὁ ἅγιος καὶ μέγας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ (περ. 298 - 2 Μαΐου 373 μ.Χ.) ἦταν ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας. Τιμᾶται ὡς ἅγιος ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, τὴν Κοπτική, τὴν Ῥωμαιοκαθολικὴ, τίς Λουθηρανικὲς καὶ τίς Ἀγγλικανικὲς ἐκκλησίες. Ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς τέσσερεις ἁγίους Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πού φέρουν τὸν τίτλο «Μέγας» μαζὺ μὲ τοὺς Ἀντώνιο, Βασίλειο καὶ Φῶτιο. Ἀπὸ πολὺ νέος ἔδειξε τὴν πνευματικὴ κλίση του. Σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν χειροτονήθηκε διάκονος ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Ἀλεξανδρείας ἅγιο Ἀλέξανδρο, τὸν ὁποῖο ἀκολούθησε στὴν Α' ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τὸ 325 μ.Χ., στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας. Ἐκεῖ ἀνεδείχθη πρωτεργάτης στὴν καταδίκη τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀρείου. Τὸ 328 μ.Χ. καὶ σὲ ἡλικία 33 ἐτῶν ἐξελέγη πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ «στῦλος τῆς ὀρθοδοξίας», ὅπως δικαίως ὠνομάσθηκε διετέλεσε Ἐπίσκοπος γιὰ 46 ἔτη, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 17 τὰ πέρασε στὴν ἐξορία.- (https://el.wikipedia.org/wiki/Αθανάσιος_Αλεξανδρείας)

⁶ Α' Κορ. 2, ⁹ : «ἀ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν».-

⁷ ἁγίου Μεγάλου ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Λόγος Β' «Περὶ Ἐνανθρωπήσεως», ΕΠΕ Μεγάλου Ἀθανασίου Ἔργα, Τόμ. 1, σελ. 374, ²⁻²⁰ καὶ 375, ²⁻²² : «ὥσπερ γὰρ εἴ τις ἐθέλησειεν ἰδεῖν τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, πάντως τὸν ὀφθαλμὸν ἀποσμήχει καὶ λαμπρύνει, σχεδὸν ὅμοιον τῷ ποθουμένῳ ἑαυτὸν διακαθαίρων, ἵνα, οὕτω φῶς γενόμενος ὁ ὀφθαλμός, τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἴδῃ· ἢ ὡς εἴ τις ἐθέλησειεν ἰδεῖν πόλιν ἢ χώραν, πάντως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικνεῖται τῆς θέας ἕνεκεν. Οὕτως ὁ θέλων τῶν θεολόγων τὴν διάνοιαν καταλαβεῖν, προαπονήσῃ καὶ προαποπλῦναι

Για τοὺς ἁγίους μας σημειώνει καὶ ὁ ἅγιος **ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**, ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως⁸ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 4^{ου} αἰῶνα μ.Χ. : «*Ἄν καὶ ὑπάρχει βεβαίως καὶ γιὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴ τῆς ψυχῆς μας πνευματικὸς καθρέπτης, καὶ μάλιστα πολὺ καλύτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ χρησιμώτερος. Διότι δὲν δείχνει μόνον ἂν ἔχασε τὴν ὁμορφίαν ἡ ψυχὴ μας, ἀλλὰ, ἂν θέλωμε, τῆς δίδει καὶ ἀπίστευτο κάλλος. Ὁ καθρέπτης αὐτὸς εἶναι ἡ μνήμη τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων καὶ ἡ ἱστορία τῆς μακαρίας ζωῆς τους, ἡ ἀνάγνωσις τῶν γραφῶν, οἱ νόμοι, τοὺς ὁποίους μᾶς ἔδωκε ὁ Θεός. Ἐὰν θελήσῃς νὰ ρίξῃς ἕνα μόνον βλέμμα στὶς εἰκόνες ἐκείνων τῶν ἁγίων, θὰ ἀντιληφθῇς τὴν ἀσχημίαν τοῦ χαρακτηρη σου, καὶ ὅταν τὴν ἀντιληφθῇς, δὲν θὰ σοῦ χρειασθῇ πλέον τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὴν ἀσχημίαν αὐτή. Μᾶς εἶναι λοιπὸν ὠφέλιμος αὐτὸς ὁ καθρέπτης καὶ κάμει εὐκολὴ τὴν βελτίωσιν τῆς ψυχῆς μας*»⁹. Καὶ ἄλλοῦ πάλι γράφει : «*Τέτοια εἶναι τὰ κατορθώματα τῆς ψυχῆς τῶν ἁγίων· εἶναι ἀναφαίρετα καὶ ἀκατανίκητα, φυλαγμένα σὰν σὲ κάποιον ἄσυλο μέρος μέσα στὴν ἀνδρεία τῆς ψυχῆς, καὶ οὔτε τὰ μάτια τῶν τυράννων τὰ βλέπουν, οὔτε τὰ χέρια τῶν δημίων μποροῦν νὰ τὰ ἀρπάξουν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμῃ σχίσουν στὴ μέση τὴν ἴδιαν τὴν καρδιά, ἡ ὁποία πρὸ πάντων περιλαμβάνει τὴν ἀνδρεία τῆς ψυχῆς, καὶ ἂν ἀκόμῃ τὴν τεμαχίσουν σὲ μικρὰ μέρη, οὔτε ἔτσι ἀφαιροῦν τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ ἀντίθετα τὸν πολλαπλασιάζουν· καὶ ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ θαύματος εἶναι ὁ Θεὸς ποὺ κατοικεῖ μέσα σὲ αὐτὲς τίς ψυχάς· καὶ ἐκεῖνος ποὺ πολεμεῖ τὸν Θεὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν νικήσῃ κάποτε, ἀλλὰ ἀναγκαστικὰ θὰ γίνῃ καταγέλαστος καὶ θὰ φύγῃ ἀφοῦ ὑποστῇ αἰσχρὴ ἥττα*»¹⁰.

τῷ βίῳ τὴν ψυχὴν ὀφείλει, καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἁγίους ἀφικέσθαι τῇ ὁμοιότητι τῶν πράξεων αὐτῶν, ἵνα, σὺν αὐτοῖς τῇ ἀγωγῇ τῆς συζήσεως γενόμενος, τὰ καὶ αὐτοῖς ἀποκαλυφθέντα παρὰ Θεοῦ κατανοήσῃ, καὶ λοιπὸν ὡς ἐκεῖνοι συναφθεῖς, ἐκφύγῃ μὲν τὸν ἁμαρτωλὸν κίνδυνον καὶ τὸ τούτων πῦρ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολάβῃ δὲ τὰ τοῖς ἁγίοις ἀποκείμενα ἐν τῇ τῶν οὐρανῶν βασιλείᾳ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν, οὐδὲ οὖς ἤκουσεν, οὐδὲ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπων ἀνέβη, ὅσα ἡτοίμασται τοῖς κατ' ἀρετὴν βιοῦσι καὶ ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα».-

⁸ Ὁ ἅγιος **ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ** (Ἀντιόχεια Συρίας, π. 349 – Κόμανα Πόντου 14 Σεπτεμβρίου 407) γνωστὸς καὶ ὡς Ἰωάννης τῆς Ἀντιοχείας. Ἦταν Ἕλληνας, ἀντιοχέας ῥήτορας, συγγραφέας, πατέρας καὶ ἱεράρχης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Γεννήθηκε στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας μεταξύ 344 καὶ 354 μ.Χ. Ἐδρασε στὴν ἴδια πόλιν, ἀλλὰ καὶ στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τελικὰ ἐκοιμήθη ἐκδιωγμένος ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴ αὐλὴν τὸ 407 μ.Χ. Λόγῳ τοῦ αὐστηροῦ ἐλέγχου ποὺ τῆς ἀσκούσε. Ὁ ἴδιος συγκαταλέγεται ἀνάμεσα στὶς κορυφαίες ἐκκλησιαστικὲς προσωπικότητες καὶ ἔνεκα τοῦ ἀξεπεράστου χαρίσματός του στὴν ὁμιλία. Διετέλεσε καὶ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως ὅπου διεκρίθη γιὰ τὸ μεγάλο καὶ πολὺ-πλευρὸ ποιμαντικὸ καὶ φιλανθρωπικὸ ἔργο ποὺ διενήργησε. Τελικῶς ἀνεδείχθη ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον λαοφιλεῖς ἱεράρχες καὶ κατατάσσεται στοὺς μεγάλους πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀφήνοντας σπουδαῖο, ἀνεκτίμητο καὶ διαχρονικὸ συγγραφικὸ καὶ ἐρμηνευτικὸ ἔργο ποὺ ἀγκαλιάζει ὅλο τὸ φάσμα τῶν ποιμαντικῶν καὶ θεολογικῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας. Μαζὺ μὲ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον καὶ τὸν Μέγα Βασίλειον ἀποτελοῦν τοὺς τρεῖς ἱεράρχες ποὺ θεωροῦνται οἱ προστάτες τῆς παιδείας ἀπὸ τὰ βυζαντινὰ χρόνια μέχρι καὶ σήμερον.- (https://el.wikipedia.org/wiki/Ιωάννης_ο_Χρυσόστομος)

⁹ ἁγίου **ΙΩΑΝΝΟΥ** τοῦ **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**, Ὁμιλία Δ' [Μτθ. 1, 17-21], ΕΠΕ, τόμ. 9^{ος}, 142, ⁶⁻¹⁶ - 143, ⁷⁻¹⁹ : «*Καίτοιγε καὶ ἐνταῦθα κάτοπτρον ἔστι πνευματικόν, καὶ πολλῶν βέλτιον ἐκείνου καὶ χρησιμώτερον· οὐδὲ γὰρ δείκνυσιν τὴν ἀμορφίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ μετατίθουσιν αὐτὴν πρὸς κάλλος ἀμήχανον, ἂν θέλωμεν. Τοῦτο δὲ ἔστιν ἡ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν μνήμη καὶ τῆς μακαρίας ζωῆς αὐτῶν ἱστορία, ἡ τῶν γραφῶν ἀνάγνωσις, οἱ παρὰ τοῦ Θεοῦ δοθέντες νόμοι. Κἂν βουλευθῇς ἅπαξ μόνον ἰδεῖν εἰς τὰς τῶν ἁγίων ἐκείνων εἰκόνας, καὶ τὸ δυσειδὲς ὅφει τῆς διανοίας τῆς σῆς, καὶ ἰδὼν οὐδενὸς δεῖσιν λοιπὸν ἑτέρου εἰς τὸ ἀπαλλαγῆναι τῆς αἰσχροτήτος ταύτης. Καὶ γὰρ εἰς τοῦτο χρησίμων ἡμῖν τὸ κάτοπτρον, καὶ ραδίαν ποιεῖ τὴν μετάθεσιν*».-

¹⁰ ἁγίου **ΙΩΑΝΝΟΥ** τοῦ **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**, Λόγος Ἐγκωμιαστικὸς εἰς τὸν ἅγιον μάρτυρα Ἰουλιανόν, ΕΠΕ, τόμ. 37^{ος}, 228, ²³⁻³¹ - 229, ²⁷⁻³⁷ : «*Τοιαῦτα τῆς ψυχῆς τῶν ἁγίων τὰ κατορθώματα, ἀναφαίρετα καὶ ἀκατανίκητα, καθάπερ ἐν ἀσύλῳ τινὶ χωρίῳ τῇ τῆς ψυχῆς ἀνδρείᾳ ἐναποκείμενα, καὶ οὔτε τυράννων αὐτὰ βλέπουν οφθαλμοί, οὔτε δημίων ἀρπάσαι δύνανται χεῖρες, ἀλλὰ κἂν αὐτὴν διέλῃ τὴν καρδίαν, ἡ μάλιστα τῆς ψυχῆς τὴν ἀνδρείαν πεπίστευται, κἂν εἰς μικρὰ κατατέμῃ μέρη, οὐδὲ οὕτω κενούσι τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ πλείῳ τοῦτον ἐργάζονται. Τὸ δὲ αἷτιον Θεὸς ἔστιν ὁ ταῖς τοιαύταις ἐνοικῶν ψυχαῖς· τὸν δὲ Θεῷ πολεμοῦντα ἀμήχανον νικήσαι ποτε, ἀλλ' ἀνάγκη καταγέλασθέντα καὶ αἰσχροῶς ἡττηθέντα ἀπελθεῖν*».-

Ὁ ἅγιος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ Παλαμᾶς¹¹, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης τὸν 14^ο αἰῶνα μ.Χ. στὴν ὁμιλία του γιὰ τὴν ἐορτὴ τῶν ἁγίων Πάντων ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων : «Γιὰ ἐκείνους, λοιπόν, τοὺς τελείους ἐτοιμάζει, ὁ Κύριος, ἀπὸ ἐδῶ ὑποδοχή, γιὰ ἐκείνους ὅμως ποὺ δὲν εἶναι τέτοιοι παρέχει τὴν σωτηρία ἐπειδὴ ὑποδέχονται ἐκείνους. Ἀλλά, βλέπεις, καὶ πόσος εἶναι ὁ μισθὸς γιὰ ἐκείνους ποὺ δέχονται αὐτοὺς ποὺ ζοῦν κατὰ τρόπο ἀρεστοτὸν Θεὸ καὶ εἶναι διδάσκαλοι τῆς ἀληθείας; Ἐπειδὴ αὐτὸς ποὺ δέχεται αὐτοὺς δέχεται τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό. Πῶς, λοιπόν, πρέπει νὰ τοὺς δέχονται αὐτοὺς; Ὅχι μόνον νὰ τοὺς φιλοξενοῦν καὶ νὰ τοὺς ἀναπαύουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπακούουν σὲ αὐτοὺς. Γι' αὐτὸ ἀλλοῦ, φοβίζοντας ἐκείνους ποὺ τὸν ἀρνοῦνται, ἔλεγε στοὺς μαθητὲς του ' αὐτὸς ποὺ σὰς ἀρνεῖται, ἀρνεῖται ἐμένα, ἐνῶ αὐτὸς ποὺ ἀρνεῖται ἐμένα, ἀρνεῖται ἐκείνον ποὺ μὲ ἀπέστειλε'¹². Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ποὺ φιλοξενεῖ καὶ ἀναπαύει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, ἐὰν τὸ πράττει αὐτὸ γιὰ χάρι τοῦ Θεοῦ, θὰ λάβῃ πολὺ μισθό' καὶ γιὰ νὰ τὸ δηλώσῃ αὐτό, ὁ Κύρι-

¹¹ Ὁ ἅγιος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ Παλαμᾶς γεννήθηκε τὸ 1296 μ.Χ. στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἀπέθανε στὶς 14 Νοεμβρίου 1359 στὴν Θεσσαλονίκη, καὶ ἦταν μικρασιάτης μέγας θεολόγος, φιλόσοφος, καὶ λογιώτατος ἐπίσκοπος, μέγας ἀγωνιστὴς ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν καὶ ἀπόψεων ποὺ δὲν δέχονταν ὅτι οἱ ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄκτιστες. Ὁ ἴδιος, ὡς μοναχὸς τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ἀνεδείχθη ὁ ὑπέρμαχος τοῦ θεολογικοῦ ἡσυχασμοῦ. Αὐτὸς τὸν ἐθεμελίωσε καὶ ἀνεδείχθη μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες θεολογικὲς προσωπικότητες τῆς ὑστεροβυζαντινῆς περιόδου. Μορφώθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη στὶς ἐγκύκλιες σπουδὲς καὶ στὴν φιλοσοφία ἀπὸ τὸν Θεόδωρο Μετοχίτη, τὸν πρῦτανι τότε τοῦ πανεπιστημίου καὶ πρωθυπουργό. Στὸ τέλος μιᾶς διαλέξεως τοῦ ἁγίου Γρηγορίου περὶ τῆς συλλογιστικῆς μεθόδου τοῦ Ἀριστοτέλη, ποὺ ἐγίνε στὰ ἀνάκτορα, ὁ Μετοχίτης εἶπε ὅτι, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀριστοτέλης θὰ τὸν ἐπαινοῦσε ἐὰν ἦταν παρὼν. Τὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ ἐπέρασε στὰ ἀνάκτορα, διότι μετὰ ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του, ποὺ ἦταν συγκλητικὸς, τελοῦσε ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ αὐτοκράτορα Ἀνδρονίκου Β' καὶ ἦταν φίλος τοῦ ἐγγονοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Ἀνδρονίκου. Ἄν καὶ ὅλοι τὸν προώριζαν γιὰ ὑψηλὰ ἀξιώματα, αὐτὸς προετίμησε τὴν ἀσκήση καὶ κατέληξε τελικῶς στὸ ἅγιο Ὅρος. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀντεμετώπισε τὸν Βαρλαάμ, ὅταν, ὁ τελευταῖος, μετέχοντας σὲ συζητήσεις μὲ ἐκπροσώπους τῆς ἐκκλησίας τῆς Δύσεως, προέβαλε τὴν ἀγνωστικίζουσα θεωρία ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὁμιλοῦμε μὲ βεβαιότητα περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐκ τοῦ Υἱοῦ, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀδύνατη ἡ διεισδύση τοῦ νοῦ στὶς κινήσεις τοῦ ἀκαταλήπτου Θεοῦ. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἀντέταξε ὅτι τοὺς Ὁρθοδόξους χωρίζουν ἀπὸ τοὺς Λατίνους οὐσιώδεις διαφορὲς καὶ ὄχι ἀσήμαντα πράγματα ἢ ὀνόματα. Αὐτὴν τὴν θεολογικὴ ἀντίθεση ἐνέτεινε ἀργότερα ἡ διαφωνία γιὰ τὴν ἀσκητικὴ μέθοδο τῆς «νοεράς» λεγομένης προσευχῆς. Τότε, ὡς ἐκπρόσωπος τῶν ἡσυχαστῶν μετέβη στὴν Θεσσαλονίκη καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῶν ἀπόψεων τους, τὶς ὁποῖες ἐπεκύρωσε διπλὴ ἀγία Σύνοδος στὴν πρωτεύουσα τὸ 1341 μ.Χ.. Στὴν δευτέρη φάση τῆς ἡσυχαστικῆς ἐριδος, ἡ ὁποία συμπίπτει μὲ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο μεταξὺ Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ καὶ Ἰωάννου Παλαιολόγου, ὁ ἅγιος Γρηγόριος, εὐρισκόμενος κατὰ τὸ πλεῖστον στὴν φυλακή, εἶχε σὰν θεολογικὸ του ἀντίπαλο τὸν Γρηγόριο Ἀκίνδυνο. Στὴν τρίτη φάση, μετὰ ἀπὸ τὴν νίκη τοῦ Καντακουζηνοῦ, ἐξελέγη μητροπολίτης Θεσσαλονίκης (1347 μ.Χ.), ὅπου ἐγκατεστάθη μὲ πολλὴ καθυστέρηση λόγω τῶν ἀντιρρήσεων τῶν ἀντικαντακουζηνικῶν Ζηλωτῶν οἱ ὁποῖοι κατεῖχαν τὴν πόλη. Ἔργο του πλεον ὑπῆρξε ἡ συμφιλίωση τῶν πολιτικῶν μερίδων τῆς πόλεως, τὴν ὁποία ἐπέτυχε, καὶ ἡ συνέχιση τοῦ θεολογικοῦ ἀγῶνα μὲ ἀντίπαλο αὐτὴν τὴν φορὰ τὸν Νικηφόρο Γρηγορά. Ἡ μεγάλη δραστηριότητά του τοῦ ἐστοίχισε μεταξὺ ἄλλων καὶ μία αἰχμαλωσία ὑπὸ τούρκων πειρατῶν. Ἀπὸ τὰ συγγράμματά του, τὰ ὁποῖα καταλαμβάνουν πέντε (5) ὀγκώδεις τόμους, ἀξιομνημόνευτα εἶναι : οἱ δύο (2) «Ἀποδεικτικοὶ Λόγοι», οἱ κατὰ τοῦ Βαρλαάμ Λόγοι «Υπὲρ τῶν Ἠσυχασζόντων», οἱ ἑπτὰ (7) «Ἀντιρρήτικοὶ Λόγοι κατὰ Ἀκινδύνου», οἱ τέσσαρες (4) «Λόγοι κατὰ Γρηγορά», τὰ ἑκατὸν πενήντα (150) «Κεφάλαια», καὶ οἱ σφωζόμενες «Ὁμιλίες» του. Εἶναι ἅγιος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στὶς 14 Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους, καὶ κατὰ τὴν Β' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν.-

(Παναγιώτου Κ. Χρήστου, Ἐκκλησιαστικὴ Γραμματολογία, Πατέρες καὶ Θεολόγοι τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐκδοτικὸς οἶκος Κυρομάνος, Τόμος Β', σελ. 44-49) & https://el.wikipedia.org/wiki/Γρηγόριος_Παλαμᾶς

¹² Λκ. 10, ¹⁶ : «Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με».-

ος, ἔλεγε ‘αὐτὸς ποὺ ὑποδέχεται προφήτη ἐπειδὴ εἶναι προφήτης, θὰ λάβῃ μισθὸ προφήτη, καὶ αὐτὸς ποὺ ὑποδέχεται δίκαιο ἐπειδὴ εἶναι δίκαιος, θὰ λάβῃ μισθὸ δικαίου¹³»¹⁴.

Ἀγαπητοί μου καὶ ἀγαπητές μου,

Ἄς προχωρήσωμε ἐνωμένοι μεταξύ μας, μέσα στὴν ἀγία μας Ἐκκλησία, στὴν ὁποία καὶ ἀνήκομε σὰν Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι, ἅς παραδειγματισθοῦμε ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν ἀγίων μας, καὶ μάλιστα τῶν συγκεκριμένων ἀγίων, ποὺ τοὺς ἀνέδειξε ἡ ἄκτιστη χάρη τοῦ Θεοῦ φωτεινὰ παραδείγματα στὸ ἀγιοφόρο μας αὐτὸ νησί τῆς Θάσου. Ἄς τοὺς παρακαλέσωμε νὰ μᾶς προστατεύουν καὶ νὰ πρεσβεύουν πρὸς τὸν Σωτῆρα μας Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὴν Ὑπεραγία μας Θεοτόκο, νὰ ὀδηγοῦμεθα πάντοτε στὸν δρόμο τῆς μετανοίας, τῆς ἀγάπης, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς συγγνώμης, τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἐπιστροφῆς, τῆς ἀγιωσύνης, τῆς κοινωνίας μὲ τὰ ἄκτιστα δῶρα τοῦ Θεοῦ μέσα στὰ μυστήρια τῆς θείας λειτουργίας καὶ τῶν ἱερῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ νὰ φθάσωμε στὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ τὴν ἁμαρτία, καὶ νὰ ὀδηγηθοῦμε στὴ σωτηρία μας.

Σᾶς προσκαλῶ, λοιπόν, μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας, νὰ μετάσχετε :

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Στὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ ἀγίου **ΝΙΚΟΛΑΟΥ** στὸν Λιμένα τῆς Θάσου **στὶς 7 τὸ ἀπόγευμα** στὸν **ΕΣΠΕΡΙΝΟ** καὶ στὴ συνέχεια στὴν **ΛΙΤΑΝΕΥΣΗ** τῆς ἱερᾶς Εἰκόνης τῶν **ΑΓΙΩΝ** τῆς Θάσου διὰ τῶν ὁδῶν **Μιαούλη, Αὐγούστου Θεολογίτη, Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ Παύλου Μελά.**

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ἀπὸ τὶς 7 μέχρι τὶς 11 τὸ πρωῒ, στὸν ἱερὸ Ναὸ **ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ** τῆς **ΘΕΟΤΟΚΟΥ** στὴν **ΠΑΝΑΓΙΑ** τῆς Θάσου, στὸν **ΟΡΘΟ** καὶ στὴν ἀρχιερατικὴ **ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.**

Σᾶς περιμένομε ὅλους καὶ ὅλες μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ πνευματικὴ ἀγαλλίαση.

Μὲ πατρικὲς εὐχὲς καὶ εὐλογίες

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Φιλίππων, Νεαπολεως καὶ Θάσου
Στεφάνος

† Ο ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ & ΘΑΣΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

¹³ **Μτθ. 10, 41** : «Ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου μισθὸν προφήτου λήψεται, καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου μισθὸν δικαίου λήψεται. Καὶ ὅς ἐάν ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ».-

¹⁴ ἀγίου **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ** τοῦ **Παλαμᾶ**, ὁμιλία **ΚΕ'** ἐκφωνηθεῖσα τῇ **Κυριακῇ** τῶν ἀγίων **Πάντων**, **ΕΠΕ Γρηγορίου Παλαμᾶ Ἔργα**, **Τόμ. 10**, **σελ. 140**, ¹²⁻²⁵ - ¹⁴¹, ¹²⁻²⁸ : «Τοῖς μὲν οὖν τελείοις ἐκείνοις, ἐντεῦθεν ὑποδοχὴν ἐτοιμάζει, τοῖς δὲ μὴ τοιοῦτοις, ἐκ τοῦ ὑποδέχεσθαι ἐκείνους τὴν σωτηρίαν πορίζει. Ἀλλ' ὁρᾷς καὶ πόσος ὁμισθὸς τοῖς δεχομένοις τοὺς κατὰ Θεὸν ζῶντας καὶ διδασκάλους τῆς ἀληθείας; Ὁ γὰρ δεχόμενος αὐτοὺς τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν δέχεται. Πῶς οὖν δέχεσθαι τούτους χρή; Οὐ ξενίζειν μόνον καὶ ἀναπαύειν, ἀλλὰ καὶ ὑπακούειν. Διὸ ἀλλαχοῦ τοὺς ἀθετοῦντας φοβῶν, πρὸς τοὺς οἰκείους μαθητὰς ἔλεγεν 'ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ, ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με'. Ἀλλὰ καὶ ὁ ξενίζων καὶ ἀναπαύων τοὺς τοῦ Θεοῦ, ἐάν διὰ τὸν Θεὸν τοῦτο πράττῃ, πολὺν λήψεται τὸν μισθόν. Καὶ τοῦτο δηλῶν ὁ Κύριος ἔλεγεν 'ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται, καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου, μισθὸν δικαίου λήψεται'».-